

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Artur Pokojski

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 1 kwietnia 2016 roku sprawy

M. R. (1), syna A. i A., z domu Ż.,

urodzonego (...) w R.,

oskarżonego o to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu w październiku 2012 r. z mieszkania przy ul. (...) w G. zabrał w celu przywłaszczenia laptop marki H. o wartości 2200zł na szkodę A. R.,
tj. o przestępstwo z art. 278 §1 k.k.;

II. w bliżej nieustalonym dniu w lipcu 2013 r. z mieszkania przy ul. (...) w G. zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki T. o wartości 2000zł na szkodę A. R.,
tj. o przestępstwo z art. 278 §1 k.k.;

III. w bliżej nieustalonym dniu w listopadzie 2014 r. z mieszkania przy ul. (...) w G. zabrał w celu przywłaszczenia głośniki komputerowe o wartości 500zł na szkodę A. R.,
tj. o przestępstwo z art. 278 §1 k.k.;

IV. w dniu w 31 października 2015 r. z mieszkania przy ul. (...) w G. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. wartości 550zł oraz pieniądze w kwocie 50 zł na szkodę A. R.

tj. o przestępstwo z art. 278 §1 k.k.;

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I. wniosku czynu i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 278 §1 k.k., art. 34 §1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II. wniosku czynu i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 278 §1 k.k., art. 34 §1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III. wniosku czynu i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 278 §1 k.k., art. 34 §1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV. wniosku czynu i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 278 §1 k.k., art. 34 §1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

V. na podstawie art. 85 §1 k.k., art. 86 §1 i 3 k.k. orzeczone oskarżonemu w punktach od I. do IV. wyroku jednostkowe kary ograniczenia wolności łączy i wymierza w ich miejsce karę łączną roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

VI. na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi oskarżonemu przestępstwami w punktach od I. do IV. wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz A. R. kwoty 5250 zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych);

VII. na podstawie art. 44 §1 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci umowy opisanej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na karcie 26 akt sprawy;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku kwotę 1.254,60 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt groszy) na rzecz adw. M. R. (2) za obronę udzieloną oskarżonemu w dochodzeniu oraz przez Sądem I instancji;

IX. na podstawie art. 626 §1 k.p.k. i art. 624 §1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty, przejmując poniesione w sprawie wydatki na Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 102/16

(...)

(ograniczone na podstawie art. 424 §3 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k.)

Sąd zważył, co następuje:

Każdy z 4 czynów przypisanych oskarżonemu wyczerpał znamiona występku z art. 278 §1 k.k. Oskarżony każdorazowo dokonał zaboru składniki mienia stanowiącego własność jego matki A. R., a następnie przywłaszczył te składniki mienia poprzez rozporządzenie jak właściciel.

Oceniając społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 §2 k.k. uznać należy ją za niemalą (większą niż nieznaczna). Oskarżony godził w dobro prawem chronione, jakim jest mienie. Przedmiotowych czynów dopuścił się na szkodę osoby najbliższej, tj. swojej matki. Część uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy przeznaczył przy tym na alkohol. Tym samym motywacja przyświecająca oskarżonemu była naganna.

Oskarżony jest osobą dorosłą. Wprawdzie sprawność intelektualna M. R. (1) kształtuje się na poziomie upośledzenia umysłowego stopnia lekkiego, ale zna on podstawowe normy etyczno-moralne obowiązujące w społeczeństwie. Bezprawność i karalności przypisanych mu czynów jest powszechnie znana. Jednocześnie nie działał w warunkach ostrych zaburzeń psychotycznych czy jakościowych zaburzeń świadomości. Powyższe w ocenie biegłych pozwoliło na ustalenie, że M. R. (1) nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności do rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania postępowaniem. Ogół powyższych pozwala uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowych czynów zachował się niewłaściwie, a tym samym ponosi winę za przypisane mu czyny.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał M. R. (1) za winnego wszystkich czterech zarzucanych mu czynów i za każdy z nich przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 278 §1 k.k., art. 34 §1, §1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 §1 k.k. wymierzył

mu karę czterech miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Wobec odstępów pomiędzy poszczególnymi czynami przekraczających 6 miesięcy brak było podstaw do przyjęcia, iż M. R. (1) działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 §1 k.k. Oceniając wymiar kar jednostkowych uzgodnionych pomiędzy oskarżonym a Prokuratorem Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i 2 k.k. Do okoliczności obciążających w zakresie każdej z kar jednostkowych zaliczyć należało okoliczności rzutujące na ocenę społecznej szkodliwości, przede wszystkim działanie na szkodę własnej matki. Jako okoliczność łagodzącą potraktować natomiast należało niższy stopień winy oskarżonego wynikający z upośledzenia umysłowego stopnia lekkiego, a także uprzednią niekaralność. Wobec faktu, iż M. R. (1) może wykonywać pracę fizyczną, co wynika z jego wyjaśnień, wymiar kary ograniczenia wolności przy zastosowaniu art. 37a k.k. jawi się jako w pełni uzasadniony. Jednocześnie wymiar kar jednostkowych w odniesieniu ilości miesięcy jak i liczby godzin do przepracowania w miesiącu uznać należy za adekwatny do społecznej szkodliwości czynów i nieprzekraczający stopnia winy.

Również uzgodnienia stron w zakresie kary łącznej zyskały aprobatę Sądu. Cele wychowawcze i zapobiegawcze kary łącznej wobec M. R. (1) jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a k.k.) przemawiały za zastosowaniem w większym stopniu zasady kumulacji nad zasadą absorpcji kar jednostkowych. Oskarżony przejawia skłonność do używania alkoholu i jak sam przyznał pozyskanie środków na zakup alkoholu było motywem popełnienia przypisanych mu czynów. Ponadto utrzymuje się z renty socjalnej i aktualnie nie pracuje. Konieczność systematycznego wykonywania przez rok kary ograniczenia wolności w najniższym miesięcznym wymiarze (20 godzin) winno uświadomić mu wartość pracy oraz konieczność legalnego pozyskiwania środków.

Wobec faktu, iż matka oskarżonego poniosła szkodę na skutek przypisanych M. R. (1) przestępstw zasadnym było, na podstawie art. 46 §1 k.k., nałożenie na niego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej tymi przestępstwami w całości w łącznej kwocie 5250 zł.

Wobec faktu, że czynem współukaranym następczym w zakresie czynu przypisanego w punkcie IV. wyroku była paserka skradzionego telefonu komórkowego Sąd na podstawie art. 44 §1 k.k. orzekł przepadek umowy dotyczącej jego sprzedaży w lombardzie jako przedmiotu pochodzącego z przestępstwa.

W punkcie VIII. wyroku Sąd orzekł zasądził na rzecz obrońcy wynagrodzenie za pomoc udzieloną oskarżonemu z urzędu w dochodzeniu oraz przed Sądem I instancji. Na koszty te składa się:

- kwota 180 zł za dochodzenie na podstawie §14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (na podstawie §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Poz. 1800) wobec wszczęcia dochodzenia przed dniem 1 stycznia 2016 roku),
- kwota 840 zł za postępowanie przed Sądem I instancji na podstawie §11 ust. 2 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Poz. 1800) wobec wniesienia aktu oskarżenia po dniu 1 stycznia 2016 roku (zgodnie z §21 tegoż rozporządzenia).

Do powyższych kwot należało doliczyć podatek VAT, co daje wynagrodzenie w łącznej kwocie 1254,60 zł.

Wobec faktu, iż oskarżony uzyskuje niewysoką rentę socjalną, ma wykonywać prace społeczne oraz nałożono na niego obowiązek naprawienia szkody Sąd uznał, iż poniesienie kosztów sądowych byłoby dla niego nazbyt uciążliwe i na podstawie przepisów przywołanych w punkcie IX. wyroku przepisów zwolnił go od ponoszenia wydatków oraz od opłaty.